

Clopotul și limba lui

Gheorghe Asachi

Ah, ce soartă înfiorată!
Zicea clopotul odată
Către limba ce-l lovea.
Ușor lucru ți se pare
A urla fără-ncetare
Atât vuiet și de ce?
Di ce, nu știu, limba-i zice,

Aninatu-m-au aice
Să-ți dau ghionturi neîncetat.
Pe frânghie-ntreabă, vere,
Ea mă trage cu putere,
De-am lovit, am ascultat.
Clopotul de la frânghie

Di se mișcă vrea să știe,
Di ce trage cu amar?
Dar frânghia răsucită
Zice că pre ea invită
Însetatul palamar.
Palamarul de-altă parte

Zice: Popa știe carte
Ș-a suna m-au rânduie.
Dar, aleu, de-atâta sunet,
Gemet, vuiet și răsunset
Bietul popa-au asurzit.
Di-l întrebi di ce, de unde?

El n-aude, nici răspunde,
Ce din cap semne făcea,
Și pre clopot îl supune
Vuietul tot să răsune,
Fără a ști măcar di ce.